

רב"ט משולם אברהם

2155109

בן מרים ויוסף

נולד ב- ג' שבט תשי"ד 27.1.1954

התגייס לצה"ל בפברואר 1972

שרת בגדוד "אריות הגולן"

נפל ב- י"ב תשרי תשל"ד 8.10.1973

בקרוב על החרמון.

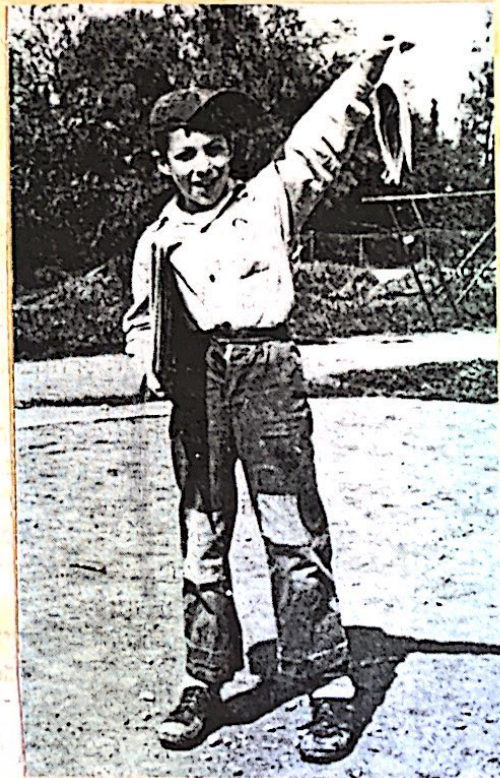

משולם אברהם,

אברהם (אבי, אברמי), בן מרים ויוסף, נולד ביום ג' בשבט תשי"ד (27.1.1954) בקיבוץ יקום. הוא למד בבית-הספר היסודי ובבית-הספר התיכון בקיבוץ. כן למד שנתיים גרפיקה אמנותית במוזיאון תל-אביב. אברהם היה תלמיד ער וסקרן ואהוב על מוריו ועל חבריו. הוא היה חבר בתנועת "השומר הצעיר", וחובב ספורט נלהב לריצה ולשחייה. שש פעמים השתתף בצליחת הכינרת, והצטיין בריצה למרחקים קצרים. הרבה עסק ברישום ובציור. הוא היה חובב טבע והרבה לטייל ברחבי הארץ ולתור בנופיה ובאתריה. חבריו מספרים, שהיה אוהב לספר בדיחות ומעשיות, ובדיחותיו היו שנונות. מקוריות ומשעשעות. הוא אהב מעשי קונדס ותעלולים, וידע להשרות סביבו שמחה ועליזות. טוב-לב היה, ונכון תמיד למלא כל משימה שנטל על עצמו בנאמנות ובמסירות. הוא היה החלטי ושאף תמיד לשלמות. בהליכותיו הייתה פשטות וכנות, והיה בו ביטחון עצמי רב. בכוח התמדדותו ונחישות רצונו הצליח לסיים כל דבר שהתחיל בו. מטבעו היה נמרץ, נועז ואמיץ לב. אברהם גויס לצה"ל במחצית פברואר 1972, והוצב לחטיבת "גולני". לאחר הטירונות השתלם בקורס חבלנים ובקורס מ"כים חי"ר, והוצב באחת מיחידות החטיבה. ביחידתו הכירוהו הכל כחייל אחראי ומסור לתפקידו. מפקדו מעיד עליו, שהיה "בין הטובים שבמחלקה. היה לו כושר מנהיגות טבעי. הוא היה בעל חוש הומור, שאיש לא היה יכול לעמוד בפניו. צנוע היה וחייל טוב מאוד ובעל תושייה יוצאת מן הכלל. ידע לקבל על עצמו כל תפקיד, אפילו לא היה התפקיד נעים ונוח. אהוב היה על הכול, ומוכן תמיד לעזור לכל הנוקק לסיוע". בתקופת שירותו השתדל שלא להדאיג את הוריו, ומעולם לא התאונן על האימונים הקשים. תמיד הקפיד לכתוב מכתבים הביתה, כדי להרגיע את הוריו ולהרחיק דאגה מלבם. במלחמת יום-הכיפורים השתתף אבי בקרבות נגד הסורים ברמת הגולן. ביום י"ב בתשרי תשל"ד (8.10.1973), בעת הניסיון הראשון לכבוש את החרמון, נפל בקרב נגד כוח קומנדו של הסורים. על גילוי גבורה במילוי תפקידו הקרבי, תוך חירוף נפש, הוענק לו "עיטור העוז". וזה נוסח תעודת העיטור: "ביום 8 באוקטובר 1973 שימש רב-טוראי אברהם משולם ז"ל כמקלען. לאחר שמחלקתו קיבלה פקודה לחלץ כוח במצב קשה, נע בראש המחלקה וירה במקלעו. חלק מאנשי המחלקה נפגעו. רב-טוראי אברהם משולם ז"ל חבש את מפקד המחלקה, שנפגע בידו, למרות האש החזקה, שסיכנה את חייו. לאחר מכן איכן את מקום עמדת האויב, ויחד עם סגן אפי שניאור ז"ל הסתער על העמדה וחסל אותה. לאחר כיבוש העמדה - נהרג. רב טוראי אברהם משולם ז"ל הצטיין באומץ-לב רב, בקור רוח ובדבקות במשימה". הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בקיבוץ יקום. השאיר אחריו אב, אם, אח ושתני אחיות. לאחר נופלו הועלה לדרגת רב-טוראי. במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "אברהם תרם הרבה לפלוגתו והיה מופת לחבריו במסירותו הרבה בביצוע משימות". הוריו וקיבוצו הוציאו לאור חוברת לזכרו ובה דברים על דמותו, זיכרונות, מכתבים, תצלומים, דברי שיר וציורים שצייר; בעיתון חיילי ישראל, "במחנה", פורסמה רשימה עליו, כאשר הוענק לו "עיטור העוז".

כותבים לזכרו של משולם אברהם

לא, אי-אפשר להשלים ונדמה לי כי גם בעתיד זה יהיה כך.
לא בגלל הכאב שהוא עכשיו טרי, אלא בגלל שזה חסר.
"היה" — מלה אכזרית. הרי היה כה מלא חיים, הומור, טוב-לב ופשטות.
לאברהם היתה תכונה, יתכן ואפשר ללמוד משהו ממנו — מלא את אשר קבלת על עצמך,
גם כאשר זה לא נראה לך. מלא בגאמנות ובמסירות, אפילו מעבר ליכולת.
להתנחם אי-אפשר, אולי במקצת, כשעוקבים באהבה ובעניין בכל הנעשה אצל חבריו לכיתה.
כשיודעים שאין כמותם לשתף עצמם בצערנו, באהבה ובלא מילים רבות. הוא היה
אמא

תמונות מחייו

לזכרו

30.10.73

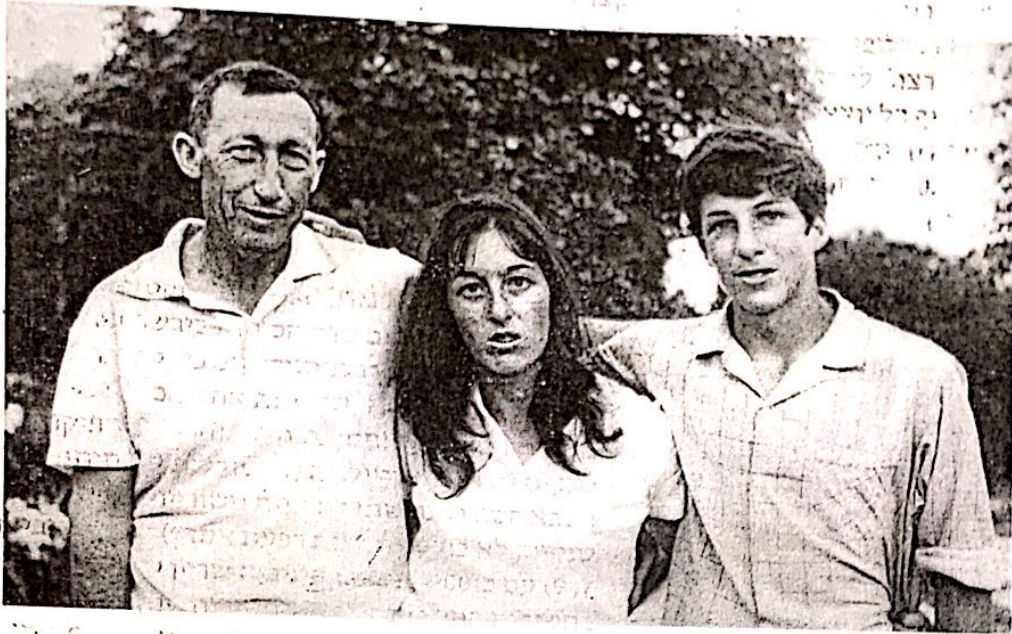
על אברהם (מפי המ"מ שלו שלמה יואלי).

בקורס המ"כ היה אברהם בין הטובים במחלקה. הוא השתייך לקבוצה קטנה של בחורים בעלי כושר הנהגה טבעי. היה בעל חוש הומור, שאיש לא היה יכול לעמוד בפניו ולא לחייך לפחות. בחור צנוע וחייל טוב מאוד ובעל תושיה יוצאת מן הכלל, שידע לקבל על עצמו כל תפקיד, גם כשזה לא כל-כך נעים ונוח.

לפני היציאה למוצב לקח על עצמו אברהם את חלוקת התה והקפה לחבריה. בזה ובכל התנהגותו תרם להעלאת המוראל של המחלקה.

בשעה שנפצתי ביד, היה אברהם במרחק של שלושה מטר ממני ולא הרגיש כלל שנפצעתי. אמרתי לו שאני פצוע, ואז ללא כל בהלה רץ אלי ואני צריך הייתי להכריח אותו לשכב, כי הכדורים שרקו מכל עבר. אברהם הוציא את התחבושת האישית שלי וחבש אותי בשקט ובהקפדה.

אהוב היה על הכל. מוכן תמיד לעזור ולכלל אחד.

אחי,

אפילו לא נפרדתי ממך וכבר כותבת זכרונות. קשה להעלות זכרונות עליך כי ברגשותי אתה חי.

אני רואה אותך בא אלי, משחק עם הילדים, מספר להם בדיחות, מצייר, משתולל. וכעת יורם אומר לי: "אמא, מדוע הסורים הרגו את אברהם? אמא, יעשו לי יום-הולדת? אמא, גם אבא יכול למות?"

ואני יושבת וחושבת — בעצם הוא צודק. אולי נעשה יום-הולדת, אולי עוד נשמח? אך איך אפשר לשמות?

בראש השנה קבלתי ברכה מאברהם. הוא כתב לי: "נורית, נמאס לי להיות דוד, אני כבר רוצה להיות דודה". על החתום: "החיייל האמיץ שוויקי".

תמיד היה צחוק בליבו, העצב היה נסתר. וכעת המילים הן בלי משמעות. רק אמונה קטנה בלב שיהיה שלום ולא נצטרך עוד לבכות בנים אחים ואבות. נשארנו שלושה אחים ולא נוכל עוד להתנחם. האח שאהבנו איננו עוד. אברהם, אחי היקר, תהיה איתנו בכל שנלך ונעשה.

אחותך נורית

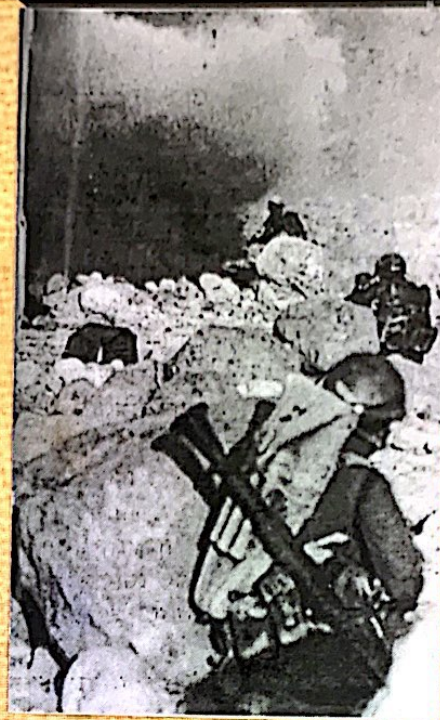
חטיבת גולני ערב מלחמת יום הכיפורים (אוקטובר 1973)

בחודשי החורף ובחודשי הקיץ של שנת 1973 המשיכו חיילי חטיבת גולני בשגרת אימונים ובפעילות מבצעית. באפריל 1973 קיבל המודיעין הישראלי התרעות רבות על היערכות הצבא המצרי למלחמה, שנועזו לפרוץ באמצע מאי 1973. גם הפעם העריכו ראש אמ"ן ועוזריו כי ה"סבירות למלחמה נמוכה". לעומתם העריך ראש המוסד, כי קיים חשש סביר למלחמה. שר הבטחון והרמטכ"ל לא קיבלו את הערכת אמ"ן, והורו להתכונן למלחמה במסגרת "כוננות כחול-לבן". חיילי המערך הסדיר של צה"ל ובכללם לוחמי גולני נכנסו לכוננות והחלו בפעולות שונות לחיזוק כושר הלחימה וההגנה. בחודש אוגוסט 1973 בוטלה "כוננות כחול-לבן", הוחלט לקצר את משך השירות בצה"ל ובוצעו חילופים במטכ"ל ובפיקוד הבכיר. חטיבת גולני החלה בהכנות ומרצות לקראת כנס גדול בפארק הירקון בת"א, בו אמורים היו להשתתף כל יוצאי חטיבת גולני בני 25 שנות קיומה (1948-1973) כחטיבה סדירה ולוחמת. הכנס נקבע לחול המועד סוכות תשל"ד (10.10.73), והסמח"ט סא"ל רובקה אליעז ניצח בחודשים אוגוסט-ספטמבר 1973 על ההכנות לכנס.

יחסי הכוחות ברמת הגולן (6 באוקטובר 1973)

יחסי הכוחות בתחום סדר הכוחות ביבשה בין כוחות פיקוד צפון וצבא סוריה בגזרת רמת הגולן ב-6 באוקטובר 1973 היו כדלקמן: לפיקוד צפון - אוגדה משוריית אחת הכוללת שתי חטיבות טנקים, חטיבת חי"ר אחת (חטיבת גולני) וגדוד סיור פיקודי. סך הכל 177 טנקים ו-44 קני ארטילריה (11 סוללות של תותחים מתנייעים). סך הכל הצבא הסורי מנה שתי דיביזיות משורייות (מס' 3 ומס' 1 להן 460 טנקים, לא כולל את "כוח רפעת אסד") ושלוש דיביזיות חי"ר (מס' 5, 7, 9) עם כ-900 טנקים בחטיבות שריון עצמאיות וגדודי טנקים בחטיבות החי"ר; כלומר: 10 חטיבות טנקים, שלוש חטיבות ממוכנות, 9 חטיבות חי"ר ו-7 גדודי קומנדו; סה"כ מנה הצבא הסורי, שנערך בין דמשק לקו החזית בבוקר ה-6 באוקטובר 1973, 1400 טנקים ו-930 קני ארטילריה, לא כולל מרגמות 120 מ"מ ועוד 36 סוללות טילי קרקע-אוויר. לנוכח המגמה ההתקפית של היערכות הסורית הוחלט ב-3 באוקטובר להעלות למרחב הגולן את כל חטיבת השריון הסדירה, חטיבה 7 ומספר סוללות ארטילריה עם צוערי ביה"ס לתותחנים.

שלב הבלימה בגיזרה הצפונית (6-7 באוקטובר 1973)

אלוף פיקוד הצפון, יצחק תופי, העריך, כי ה"מאמץ העיקרי" הסורי יהיה בגיזרת פתחת קונייטרה, ועליכן השאיר את חטיבה 7 עם 105 טנקים מדגם צנטוריון כעתודה פיקודית בשלושה ריכוזים גדודיים סביב נפח. בגיזרה הצפונית, עליה הגנו לוחמי גדוד "גדעון", היו אפוא 137 טנקים (105 של חטיבה 7 ו-32 מחטיבת "בלק"), ואילו בגיזרה הדרומית, עליה הגנו לוחמי גדוד הנח"ל המוצנת, היה גדוד טנקים מעורב, מפלוגות הטנקים של "סער" ו"סופה" של חטיבת "ברק", ולו 40 טנקים בלבד. ההתקפה הסורית במלחמת יום הכיפורים החלה בסמוך לשעה 14.00 בהפגזה ארטילרית כבדה על כל המוצבים ובתקיפת מטוסים על מפקדות עורפיות ומחנות עורפיים. לאחר ריכוך אווירי וארטילרי ותחת חיפוי ארטילרי צמוד נעו צוותי הקרב של דיביזיות החי"ר לעבר תעלת הני"ט החפורה לאורך ה"קו הסגול" במטרה לכבוש את קו המוצבים ולהגיע בתוך שעות ספורות לכביש האורך מסעדה-קונייטרה-רפיד. בגיזרה הצפונית נכשלו הסורים במשימתם. כוחותיהם חדרו אמנם מצפון לחרמונית ולבוקעתא, אך הם לא הצליחו לבסס מאחזי כלשהו. הישגם היחיד עם פתיחת המלחמה היה כיבוש מוצב החרמון הישראלי.

הקרבות על החרמון

8.10.1973

מבצע "קינוח" - כבוש מוצבי החרמון

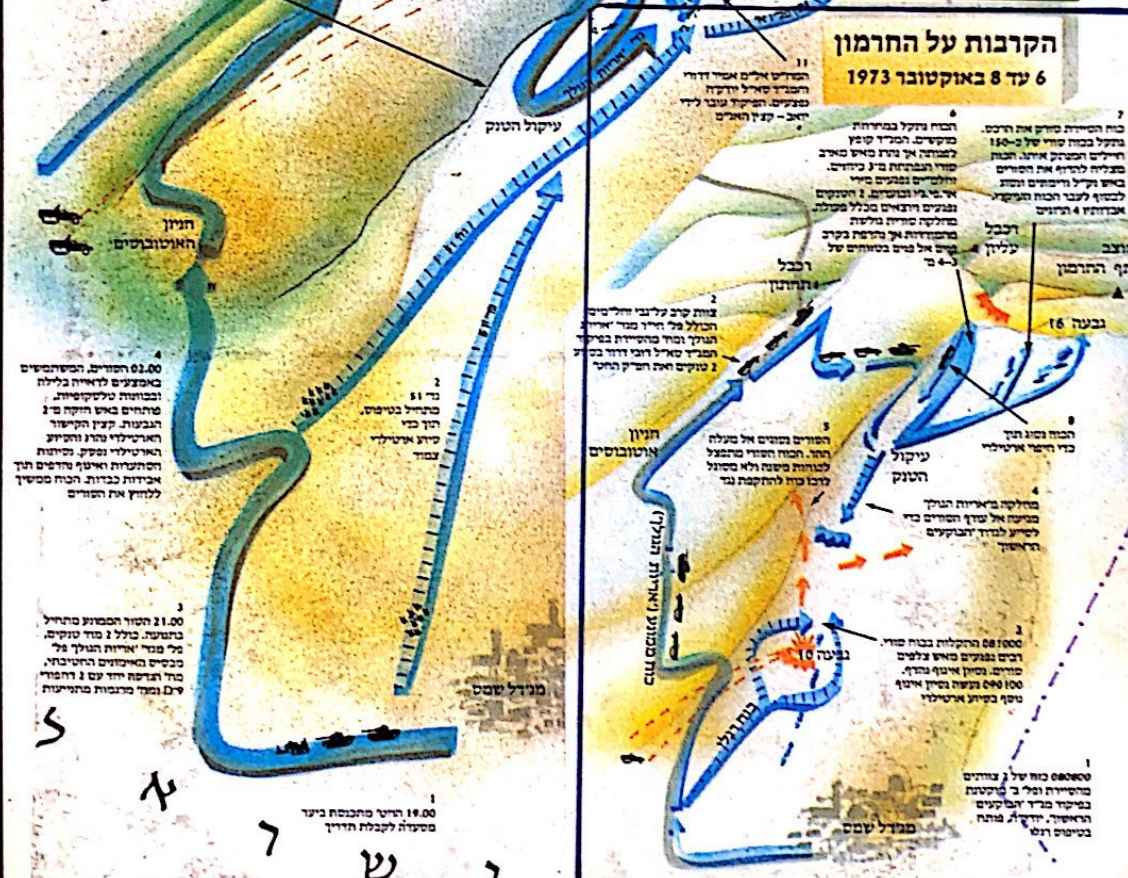
ליל 22/21 באוקטובר עד צהרי 22 באוקטובר 1973

לא בכדי כונה ההר המושלג והגבוה הזה, לאחר סלחמת יום הכיפורים, "החרמון של גולני". בקרב משובש, ארוך וקשה ב"מים הטוראים" של אוקטובר 1973, מול האויב הסורי, קנו לוחם לוחמי ההטיבה בדם, במאמץ ובקרבת את ההר הנישא ואת המוצב שעליו. תחילה בשעות אחר הצהריים של שבת ה'6 באוקטובר, נפל המוצב בידי חיילי קומנדו סורים. ב"8 באוקטובר בר ניסו לוחמי ההטיבה להנפיל ברכב ובגל אל ההר ולשחרר את "העיניים של המדינה", אך לא הצליחו. לאחר שבועיים של הפגזות והפעצות ניסו שוב לוחמי ההטיבה בליל ה'21-22 באוקטובר להחזיר לעצמם את השליטה במוצב החרמון. היה זה קרב לילה קשה וממושך בשטח שלעו קשה לתנועה מול התנגדות עזה ועיקשת של האויב הסורי. הקרב הוכרע על ידיו אומץ ליבם ונבדותם של הטוראים, הלוחמים מן השורה, שלא ויתרו ולא נשברו ולא הרפו, עד אשר השלימו את המשימה.

הקרבות על החרמון

6 עד 8 באוקטובר 1973

קבוצת פקודות לפני היציאה לקרב

קרב החרמון הראשון

קרב החרמון הראשון

בצהרי יום הכיפורים השתלטו הסורים על המוצב הבודד ושבו חלק מאנשיו. החיילים הסורים השתלטו על הפיסגה והכניעו את מבנה האבן הענק על היושבים בתוכו, עשרה לוחמים מגדוד "גדעון". גדוד סורי נוסף הגיע לאיזור בהליכה רגלית מכיוון פיסגת החרמון הסורי.

נוכחות האוייב ברום החרמון היוותה עלבון צורב ותיאורת לחוב מעיק שיש למהר ולפרעו. במטה חטיבת גולני תוכננה בקדחתנות פעולת בזק כבר במוצאי שבת, במגמה להחזיר את השליטה במוצב לידינו עוד בטרם שיסיפיקו הסורים להתארגן ולהיערך להגנה. בנוסף שרר חוסר וודאות לגבי מה שקרה למעלה וגורל חיילי המוצב.

אולם ביצוע ההסתערות נדחה לאחר שנקבע, כי העדיפות העליונה תופנה בשלב הראשון של המלחמה למיגננה ברמת הגולן, אל מול הכוחות הסוריים הגדולים שפרצו קדימה.

ביום שני, 8 באוקטובר, בתום שלושה ימי מלחמה, נערכו כוחות החטיבה לקרב. במקביל לביצוע המיגננה ברמת הגולן, הועלה כוח בסדר גודל של שתי פלוגות על גבי אהל"מים. היו אלה לוחמים מיחידות "אריזות הגולן", "הבוקעים הראשון" והסיירת. זמן קצר לפני הקרב הצליחו כמה חיילים שישבו במוצב החרמון לחסותן דרך הכוחות הסוריים ולהתחבר עם כוחותינו. מפיהם נודע לראשונה מה אירע במעלה ההר והתברר, כי ישנם ניצולים המחזיקים מעמד בתוך המוצב הנצור.

עדיין לא היו ידועים פרטים לגבי גודל כוחות האוייב.

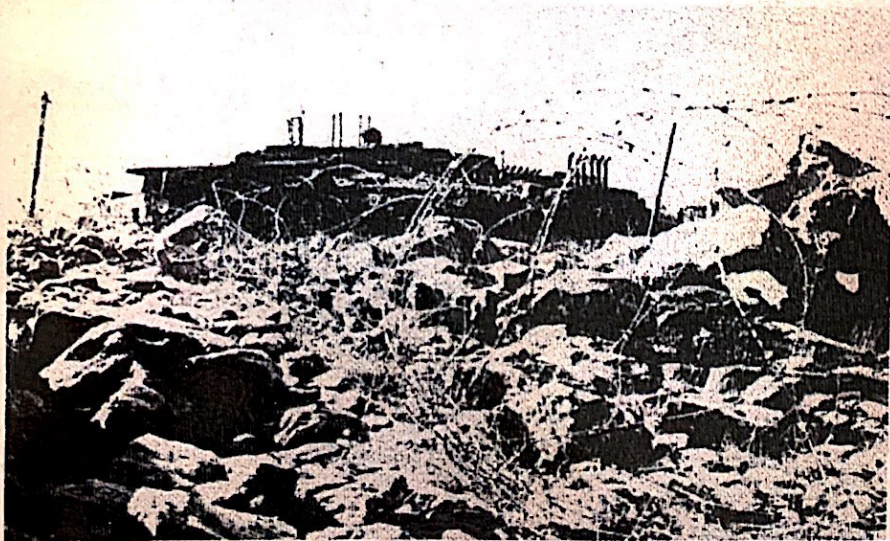
כוח המשמטה, שכלל עשרות לוחמים, עלה מאיזור מגדל שאמס והתפצל לשניים: פלוגה מוקטנת ושני צוותים מהסיירת בפקוד מגיד "הבוקעים הראשון" החלו מטפסים רגלית במעלה ההר, ואילו הטור הממונע של "אריזות הגולן" (בפקוד המגיד) ובסיוע שני טנקים, המשיך בהתקדמותו בציר הכביש.

תוך כדי תנועה, ניתקל הכוח הרגלי בגדוד חירי סורי, והתפתח ביניהם קרב קשה. סמל אלון נמנה עם ראשוני ההולכים, עליהם הוטל לסרוק בקפדנות את מני השטח המסולעים. שעה

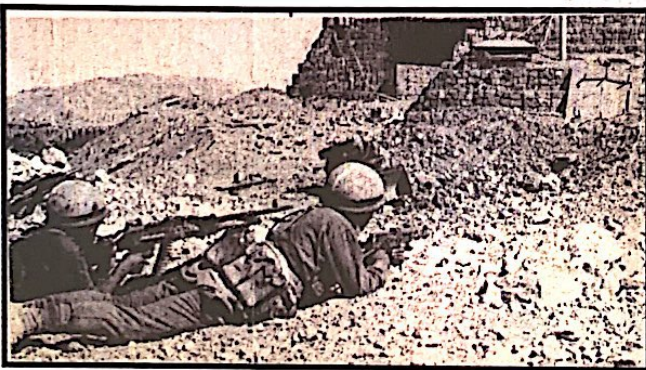
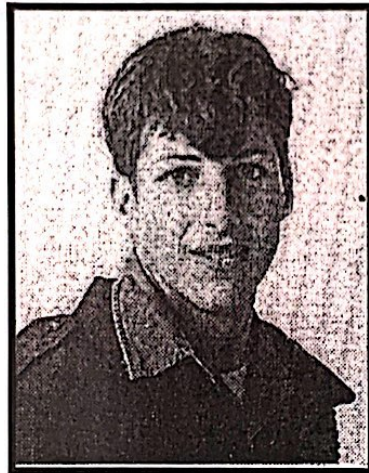
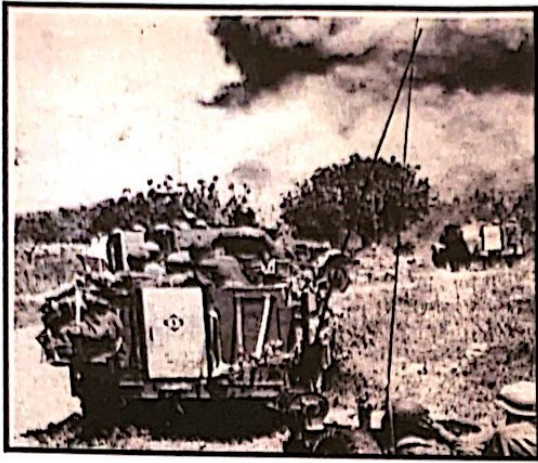
תמימה נעו בפריסה רחבה בלא שההתקדמות תופרע. לפתע בלם אותם פרץ יריות. צליפות שרקו מעל לראשים וריתקו את האנשים לארץ. הירי היה מדויק. המקלען נפגע בחזוהו וקיס לארץ. החובש שניתר לעברו נורה ונהרג. יודקה שהלך בראש אנשיו ניסה לאגוף ולתפוס כיפה שולטת, אולם האש העזה לא הניחה לו לזוז ממקומו. חידו שוגר למעלה כדי לברר את פשר היריות אולם לא הרחיק. כדור צלף פצע אותו.

אותה עת המשיך הטור הממונע בהתקדמותו. לפתע עצר נהג אחד הזחלמים בפתאומיות. במרחק מטרים ספורים היו מוטלים כמה עצמים שהבחינו עמומות. "זהו מחרוזת מוקשים" - קבע ממקד הטור, ובעצמו קפץ מהזחלים כדי למנותה, אולם מטה יריות ממארב סורי סמוך פגע בו והרגו. יריות המארב בישרו את תחילתה של המולת אש בין הכוח לבין האוייב הסורי. מספר נפגעינו הלך וגדל בלא שנסקף סיכוי לגרור את הזחלמים הבעורים ולנוע הלאה. בין ההרוגים היה גם סא"ל דובי דרור, מגיד "אריזות הגולן" אותו החליף שמואל סופר.

"אחרי שהמגיד נהרג, נבלמה קבוצת הזחלמים שבמיקודי במארב רכב של הסורים. האוייב בא לקראתנו משלושה כיוונים. מחלקה של סורים גלשה לעברנו מהמורדות והתפתח קרב נואש שלנו. בראש ובראשונה הופעל הנשק האישי ורק אחר כך רימונים ורנ"טים. ברגע זה עובד אינסטינקט החיים: או אני או הוא. הזחלים שלי נתקעו והסורים החלו להסתער. למעלה ממחצית אנשי היו הרוגים ורק שניים שלא נפגעו כלל, ניסו להדוף את החיילים שעלו עלינו. נלחמנו מטווחים של שלושה-ארבעה מטר, ובלמנו בסופו של דבר את הסורים המסתערים תוך חיפויים 'כמו שכתוב בספר' - שיחזר מודי בן-שיח. מאיזור "ניקול הטנק" נשלח כוח של הסיירת לסרוק את הרכס, שמעל הכביש.

בעת הלחימה

הנסיון לשחרר את מוצב החרמון (8 באוקטובר 1973)

המשימה לנסות לשחרר ולכבוש מחדש את מוצב החרמון הישראלי הוטלה על חטיבת גולני בפיקוד אל"מ אמיר דרורי, שכוחותיו היו פרוסים באזור מסעדה-מג'דל-שמס. לאחר נוהל-קרב חפזו יצאו הכוחות לפעולה בשעה 8.00 בבוקר, מבלי שהיה בידי פיקוד הצפון, ובידי מח"ט גולני ומפקדי-המסנה, מידע מספיק על גודל הכוח הסורי ואופן פריסתו בגיזרת החרמון.

תוכנית "כוחות ומשימות" של מח"ט גולני קבעה שני "מאמצים" מקבילים: צוות-קרב ממונע על גבי זחל"מים עם פלוגת חי"ר מגדוד "אריות הגולן" (גדוד ביה"ס למ"כים של החטיבה), עם מחלקה מהסיירת ושני טנקים בסיוע צמוד וחפ"ק המח"ט, בפיקוד המג"ד סא"ל דובי דרור ינועו בציר הכביש העולה ממג'דל-שמס (דרך רכבל תחתון ורכבל עליון) אל המוצב. צוות-קרב רגלי עם פלוגת חי"ר מגדוד "הבוקעים הראשון" מתוגבר בשני צוותים של הסיירת, בפיקוד המג"ד סא"ל יודקה פלד ינוע ממג'דל-שמס דרך "גבעה 10", "גבעה 16" ו"גבעה 17" אל המוצב.

בשעה 10.00 לערך, לאחר שעתיים של טיפוס מייגע בשטח סלעי קשה לתנועה, נתקל הכוח הרגלי בהתנגדות סורית עקשנית באזור "גבעה 10". אותה שעה הגיע הטור הממונע לאזור "רכבל תחתון" עדיין ללא אבידות. במשך שעה לערך נמשך הקרב על "גבעה 10" בין לוחמי גדוד "הבוקעים הראשון" והפלס"ר ובין חיילי החי"ר והקומנדו הסורים, שהתמקמו בעמדות שולטות ונלחמו בעקשנות רבה. "ערפלי-הקרב" והמודיעין הלקוי והחסר היו בעוכרי מפקדי הכוח הרגלי; חיילים ומפקדים רבים נפגעו מאש צלפים סורים בראשית הקרב, ורבים אחרים נפגעו במהלך נסיון האיגוף הראשון (ממזרח), שנבלם ונהדף על-ידי הסורים.

נסיון איגוף נוסף (ממערב) בסיוע ארטילרי צמוד עלה יפה, והסורים החלו נסוגים אל מעלה ההר. מחלקה מגדוד "אריות הגולן", שנשלחה לסייע ללוחמי גדוד "הבוקעים הראשון" בקרב הקשה על "גבעה 10", גלשה מ"עיקול הטנק" והגיעה אל עורף הסורים הנסוגים, שהתפצלו לכמה כוחות-משנה במעלה ההר. כל אותה עת המשיך בהתקדמות איטית הטור הממונע, עד שנעצר בקטע הכביש בין "עיקול הטנק" ו"המצוק" במחרוזת מוקשים, שבלמה את התקדמותו.

הראשון שזיהה את מחרוזת המוקשים על הכביש, בין "עיקול הטנק" ו"המצוק", היה המג"ד סא"ל דובי דרור. הוא קפץ מן הזחל"ם כדי לפנותה, אך נהרג מיד מאש סורית חזקה, שנורתה מן המארב משלושה כיוונים. שני הטנקים וזחל"מים רבים נפגעו מירי פגזי אר.פי.גי, ויצאו מכלל פעולה. מחלקה סורית שגלשה מן "המצוק" אל הטור הממונע התקוע, נהדפה בקרב פנים אל פנים בטווחים קצרים מאוד. "אחרי שהמג"ד נהרג, נבלמה קבוצת הזחל"מים במארב רכב של הסורים", מספר אחד הקצינים בעדותו, "האויב בא לקראתנו משלושה כיוונים. מחלקה של הסורים גלשה לעברנו מהמורדות, והתפתח קרב נואש שלנו.. למעלה ממחצית אנשי היו הרוגים... נלחמנו מטווחים של שלושה-ארבעה מטר..." גם לוחמי הסיירת, שניסו לטהר את הרכס, נתקלו בכוח סורי של 150 חיילים, שאיים לנתק אותם מהטור הממונע. כוח הסיירת הצליח לבסוף להדוף את הסורים באש נק"ל ורימונים ולסגת עם ארבעה הרוגים.

משהסתבר, כי הכוח הסורי מונה מאות חיילי חי"ר וקומנדו בסדר-גודל של שני גדודים, נתן המח"ט באישור אלוף-הפיקוד פקודת נסיגה, והכוח כולו נסוג בחיפוי הפגזות מרגמות 160 מ"מ. 25 מחיילי גולני נהרגו ו-57 נפצעו.

ממכתביו בעת שירותו הצבאי

ממכתבי אברהם מהצבא

11.3.72

אם תביטו על התאריך תבינו שאני כותב בשבת. להשאר בשבת בבסיס זה יאוש לא נורמאלי. חשבתי שאישך כל השבת, אבל המפקדים חשבו אחרת, שמרתי ארבע שעות וגם עבדתי בחדר-האוכל. זאת שבת ראשונה שאני לא בבית וזה קשה לי. רציתי לכתוב לך אבל לא ידעתי מה לכתוב. כתבו מה חדש בקבוץ. הכל מעניין, להכניס קצת אווירה אזרחית לחיי הצבא זה דבר גדול. רציתי לכתוב לך אבל לא ידעתי מה לכתוב. גנבו לי את כל הקיט-בג שלי. בפנים היו דברי צבא, הכפפות והכובע הסרוג, שאמא הלינה לי. אבל לא צריך לקחת ללב.

22.3.72

לכל המשפחה שלום רב,
היום באמת הגיעו כל הדברים הטובים ביחד. מכתב מאמא ומנורית ונוסף לכך החבילה. (אם ירצה השם בעוד שבוע אהיה בבית) בקיצור — יותר מדי טוב. החברה נהנו מהחבילה, אני מנסה לשמור את רובה לשבת, כדי שתשמש לנו "עונג שבת".

ת.4.72

במכתב זה אני חונק את המכתבה החדשה, ויש לציין שהיא נוחה ופרקטית. כרגיל, כשיש לי קצת זמן בצבא, אני חושב, אבל זה גרוע לחשוב ובייחוד בצבא. לחייל אסור לחשוב, הוא צריך להשאיר זאת למפקד שלו, שיחשוב במקומו. בקיצור — חטפתי יאוש. אינני יודע איך אסתדר עם שלוש שנים כאלה. אמא, אני משתדל לחשוב בצורה שהראית לי, באחד המכתבים, "הרבה משרתים בצבא, שרתו ועוד ישרתו", אני מנסה, אבל זה לא הולך.

8.7.72

רק שבוע עבר משבוע האזרחות שלי, רק שבוע מסכן ואני כבר שכחתי שבכלל היה קיים. דבר אחד למדתי, שברגילה הבאה שלי אדע לנצל את הזמן יותר טוב. כנראה שקשה לי כבר להתרגל לחיים האזרחיים במלואם, ועד שאני חוזר להיות אברהם ולא טירון משולם לוקח זמן.

21.8.72

הערב קיבלתי הודעה טלפונית מבחורציק אחד, ששמו משולם אברהם, והני"ל קיבל בטעות את המכתבים שלכם וגם את החבילה ז"ל. עליכם להבא להוסיף לדאר הצבאי מספר. לדוגמא: ד.צ. 2182 מ/ס.

הני"ל גם מוסיף שאחותי הקטנה דפנה ירדה עלי ירדה לא נורמאלית.

6.2.73

נהניתו מאוד ממכתבכם המשפחתי, באמת נחמד, יש לציין כמה חרוזים שנשפכו מקולמוסו של אבא.

במקומי החדש קצת קר ורואים את השלג בהריט מסביב. מבחינה מסויימת כאן כמו שוויצריה, נוף מושלג, אוויר יבש וקר. עולם אחר.

אמא, תקחי לי בספריה את הספר "מילכוד 22" וכגמול אביא לך ספרי בלש מרתקים ועוצרי נשימה.

החבילה הגיעה !!!

25.4.73

כזי להרגיע את אמא, לפני חמש דקות נשפטתי על הקיט-בג האבוד שלי וקיבלתי קנס סמלי — 8 ל"י. במזל טוב נגמרה הפרשה.

נוסף לכך הגיעה גם החבילה שלכם ובערב תהיה "תפילה" באהל שלי.

4.6.73

השבוע עבר במהירות וזה מסיבה פשוטה, שלא היה רגע פנאי לנשום. עכשיו אני נמצא אישם ומקבל את פני השבת הגואלת, הנותנת במידה מסויימת אפשרות לנוח.

מבנכם המטפס עדיין בשלבי הדרגות

שווייק.

ללא תאריך

עבדכם הנאמן החייל מס' 2155109 יוצא מהחדר, בדיקה אחרונה... הכל בתרמיל — חוץ מהסנדביצים. מגיעים לנתניה ואז עושים "רגע חושבים" וזוכרים שהקדיסקיות נשארו ביקום. ואז עושים אחרה פנה קדימה צעד, וחוזרים ליקום. ה... מי שאין לו בראש — יש לו ברגליים.

ת.נ.צ.ב.ה.
משולם אברהם
1954-1973

...אך נבחר את כולם
 את יפה הבגדית והתואר
 כי רעות שכבחות, לעולם
 לא נתן את לבן לשבח.
 אהבה מקודשת בדם
 את תשובה בןנו לפרוח.
 חס לי.

משולם אברהם ז"ל

רבֵּיט מֵשׁוּלָם אַבְרָהָם

נפיל: 8.10.73

בקרוב על החרמון

סיפרו חברים: היה שקט, צנוע, שנון מאוד ומכריז. היה אהר מאלה שרבו מעט ועשו הרבה. היה כשרוני וידע תמיד לעודד את החברה בעת לחץ ויאוש. אומץ לבו הוכח בקרב על החרמון עת הלך ראשון ונפל. למרות הכל אהב את החופש. הצבא לא התאים לו במיוחד, אבל היה חייל מצטיין.

יהי זכרו ברוך.

"יהי זכרו ברוך"

הנני לציין לשבח את:

2155109 רב"ט משולם אברהם ז"ל

על גילוי גבורה במילוי תפקיד קרבי תוך חירוף נפש.

להלן תיאור המעשה:

ביום 8 באוקטובר 1973 שימש רב"ט אברהם משולם ז"ל כמקלען. לאחר שמחלקתו קיבלה פקודה לחלץ כוח במצב קשה, נע בראש המחלקה וירה במקלעו. חלק מאנשי המחלקה נפגעו, רב"ט אברהם משולם ז"ל חבש את המ"מ שנפגע בידו, למרות האש החזקה שסכנה את חייו. לאחר מכן הכין את מקום עמדת האויב, ויחד עם סגן אפי שנאור ז"ל הסתער על אותה עמדה וחיסל אותה, לאחר כיבוש העמדה-נהרג. רב"ט אברהם משולם ז"ל הצטיין באומץ לב רב, בקור רוח ובדבקות במשימה. על מעשה זה הוענק לו עיטור העוז.

מרדכי גור, רב אלוף
ראש המטה הכללי

אייר תשל"ה
מאי 1975

אזני שלי היא עם יום כיפורים
היא מוצה החרמון ופסגת ההרים
רובאים שירו
ורצום שנתרו לצידו הדרכים אזני

"יהי זכרו ברוך"

פלמון...
אזני שלי אגדה וסיפור
אזני שלי ללא את וציפור
של אתמול עבר
ואתקוות יום אחר
השבת וצולות אזני

הנפת הדגל -
החרמון בידינו
לאחר ההתקפה השניה

